

lata est, & onerata, idque jure, & autoritate confirmat Tiberius Decianus in cons. 31. usque ad n. 31. vol. 4. & omnes predicti tanquam indubitata tradunt, atque unanimiter duo.

- 50 Primum quod spurii sunt infames, turpes, & viles, ut late probavit Decianus dict. cons. 31. ex num. 15, usque ad n. 24. Joannes Vincentius Honded. in cons. 47. ex n. 21. lib. 2. ubi num. 23. extendit ad eum, qui expositus fuit Hospitali, ut si non probetur legitimus, turpis persona dicatur in proposito, de quo latius Malvasia dict. cons. 24. per totum.
51 Secundum, quod filius Presbyteri dicitur infamis infamia facti, turpis, & vilis, & comprehenditur sicut spurius sub dispositione dict. l. fratres, C. de inofficiso testamento, ut institutus eis, querelari possit testamentum a fratre praterito vel exheredato, ut latius per Antonium Gomezium, Menchacam, Thesaurum, Decianum, Hondedeum, & reliquos citatos supra; id tamen existimavit verum Alvarus Valascus consultatione 17. n. 3. nisi filius Presbyteri sit alias vir probus, & honestus, & maxime si ad officia publica sit admittus: tunc enim dicit, quod absq; dubio non censetur turpis persona, ut querelari possit testamentum propter ejus institutionem, & quod ita judicavit Senatus Ulyssiponensis. in quodam filio Presbyteri Portuensi & Edilitia dignitate decorato, instituto haerede ab uxore sua, & exheredato fratre, ut non possit testamentum querela proposita rescindi, quasi talis non corruptis moribus notatus, no fit censendus turpis persona, & sequitur Valascum Antonium Thesaurum decisione Pedemontana 126. n. 6. ubi generaliter dicit quod si iste spurius aliis virtutibus esset illustratus, & decoratus, ita ut fratre praterito dignior esset: tunc non haberet locum querela, argumeto text. in cap. nunquam de vitiis, & in cap. Apostolica, & cap. sequent. 56. distinctione, Blasius Flores Diaz de Mena in addit. ad decisionem 143. Gama. in principio, fol. 61. ubi scribit in hunc modum: Fallit tamen, si tales bastandus esset notabilis, aut valde honorata persona, ex propriis meritis, & persona; & ita dicitur iudicatum Alvarus Valascus, ubi supra. Et in effectu idem videtur probare novissime Andreas Fachin. controvers. jur. lib. 4. cap. 93. ad finem, juxta distinctionem quam adducit, ut resolvat, an contra spurium querela detur fratri: expendit autem Valascus pro hac sententia, aut communis resolutionis limitatione, nonnulla fundamenta, quae auge-ri possunt ex fundamentis adductis in simili per Antonium Thesaurum dict. decisione Pedemontana 126. n. 3. 4. & 5. latius per Tiberium Decianum in consil. 31. ex num. 1. usque ad num. 11. volum. 4.

55 Haec sciens, consultoq; praetermitto nec ideo refero, quod in simili casu, nempe in spurio haerede scripto, & proprio fratre testatoris praeterito, qui spurius erat Tabellio, & officium Tabellionatus exercebat, item qui erat Clericus habens primam clericalem tonsuram, & quatuor minores Ordines, & Capellaniam, eratque adolescens bonis moribus praeditus, optimaeque vocis, existimationis, & famae, contrarium observavit ipse Decianus; ad quem nullus praedictorum advertit, nec refert eum dict. consil. 31. per totum, volum. 4. ubi adeo concludenter satisfacit omnibus, quae pro Valasco excogitari possunt, & sua sententiam sic eruditè tuetur, ut nihil ultra desiderari possit, nec eo praelecto, ullo modo limitatio, aut declaratio Valasci defendi: inter alia tamen, quae consideravit ibidem, ex n. 25. cum seqq. ut responderet his, quae ex n. 1. usq; ad n. 11. adduxerat pro contraria parte dicto num. 11. rectissime adnotavit, in proposito casu stare regulam certam in jure, quod frater praeteritus, vel exheredatus, possit querelare de inofficiso testamento fratris, in quo instituta est turpis persona, aut levi etiam macula notata, ut dicit text. in dict. l. fratres, C. de inofficiso testamento. Quanquam ergo constet, ut ipse Author dicit n. 24. institutum esse quantumque probum, honestum, & virtuosum virum; non propterea definit esse infamis, aut macula quacun-

que notatus, quoad infamiam facti, haec enim tolli non potest nisi per expressam remissionem, ac indulgentiam Principis, nec tollitur ex eo, quod spurius sit probus, aut honestus, aut quibuscumq; virtutibus condecoratus, ut de se patet aperte, sic, ut eo vel tantum verbo subvertantur omnino & Valasci rationes, & Antonii Thesauri, Blasique traditiones praedictae, quae vere repugnant communi Doctorum resolutioni, de qua supra, ex n. 46. cum seqq. & verbis text. in dict. l. fratres, ibi: Vel levis nota macula aspergantur. Quis enim negavit, etiam omnibus qualitatibus praedictis in spurio concurrentibus, adhuc vel levis saltem notae maculam remanere: quod vel solum sufficit, ut dicebamus supra, num. 48. in id referentes Joannem Vincentium Hondedeum in consil. 47. volum. 2. qui num. 30. & 31. clare videtur in hanc partem inclinare, sed Deciani mentionem non facit, Praetis etiam de interpretatione ultim. volunt. lib. 5. dubitat. 1. num. 70. Naturalis vero filius, quod hodie saltem attentis legibus hujus Regni, turpis persona non dicatur, cum in nobilitate patris succedat, & consequenter quod comprehendere non debeat sub decisiones dict. l. fratres, C. de inofficiso testamento, recte advertit Blasius Flores Diaz de Mena in addit. ad decisionem 143. Gama, in versiculo, & licet aliqui dicant, qui tacuit Antonium Gomezium tom. 1. variarum, cap. 11. num. 38. in versic. sed hoc admitterem. Grassus §. testamentum, quest. 46. num. 9. sic ante ipsum dicentes.

CAPUT XX.

De jure representationis in Majoratu.

Representatio utrum locum habeat in successione Majoratus, in quo proximior vocatur, vel continuo admitti proximiores cavetur: ubi quae hucusque in proposito scripserunt alii, suo ordine, & distinctè recensentur in unum; Ludovici Molinae & aliorum sententia melius quam antea erat, corroboratur; & nonnullis noviter & verè ab Authore adnotatis, dilucida traditur, & vera ratio l. si libertus praeterito, §. 1. ff. de bonis libertorum, ad quam, ut videbis Lector, caeteri hactenus Scribentes non sic animadvertabant.

SUMMARIUM.

- 1 Olim inter antiquos Juris Scriptores, ingentem fuisse, ancipitem, & ferè inextricabilem controversiam super causa nepotis, & patris, quoad inducendum, vel impediendum effectum representationis in fideicommissis, & Majoratibus.
2 Tamen nepotis causam adversus patrum, ferè apud omnes nationes, & gentes, quoad Majoratus successione potiore fuisse, prout remissive demonstratur hoc n. ubi quamplures Authores recensentur in unum, qui de praesura altercatione, longa, & diffusa nam tractarunt.
3 Nepotis, & patris controversiam quoad successione Majoratus, sublata ex decisione quarundam legum hujus Regni, maxime ex verbis l. 40. Tauri, ex quibus praecipuum hujus Capituli dubium descendit, prout hoc num. adnotatur.
4 Representatio utrum exclusa censetur ex eo, quod Majoratus institutor vacaverit proximiorum ad Majoratus successione, vel continuo admitti proximiores voluerit, & num. seqq.
5 Representationem exclusam censeri in proposito casu, ex sententia multorum, qui hoc n. praecitantur, sed contra defenditur infra ex num. 7.
6 Et ejus sententiae fundamenta & rationes, item & solutiones earum adducuntur remissive, & de hac re Joannes Gutierrez commendatur. 7 Repra-

- 7 Representationem excludere non videtur, qui ad successione Majoratus proximiores vocavit, nec aliud adjecit, ex quo voluntas excludendi representationem deprehendi possit, ex sententia quamplurimum, quae ab Authore probatur, & n. seqq.
8 Representationis virtute, remotior judicatur propinquior, & qui admittitur per representationem, non dicitur corrumpere gradum, sed potius gradum representare.
9 Glossae sententiam in l. cum ita, §. in fideicommissis, verbo, proximo, ff. de legatis 2. veram esse, & communiter receptam, quatenus representationem admittit, quando ii, qui proximiori gradu procreati sunt, ad fideicommissum vocantur.
10 Tiraquelli consideratio in hac materia, noviter expenditur, & probatur per Authorem.
11 Statuta firmissimam interpretationem recipiunt, nec plus valent quam sonant.
12 Nihilominus tamen, si statutum ad successione aliquam proximiores vocaverit, non censetur representationem excludere.
13 Majoratus institutor, etsi ad successione proximiores vocaverit, dici non potest quod exclusit eum, qui per representationem contendit admitti, quia talis potius videtur proximior esse, eo quod si pater ejus viveret, proximior esset, & reliquos excluderet; & sic ipse quoque proximior censendus est, & debet alios excludere, prout hoc num. & sequent. latius probatur.
14 Representans patrem, vel alium, in ejus locum subintrat, & cum omnibus qualitatibus proximitatis, & praerogationis, quas ipse pater habebat.
15 Subrogatum sapit naturam ejus in cujus locum subrogatur.
16 Et utitur eidem jure, & privilegiis, quae habebat ille, in cujus locum subrogatur.
17 Patrem si filium eandem personam esse, & non videri desicere patrem, cum superest filius ex illo, idque non modo secundum fictionem, sed nec etiam juxta naturam.
18 Pater si primogenitus erat, aut primus in successione, filius etiam judicari debet primus, aut primogenitus in eadem successione.
19 Nepos dicere potest se primogenitum, sicut poterat, & potest dicere pater ejus, si viveret; eo quia portio paterni corporis transfusa fuit in procreationem filii, quae portio licet conversa in novum hominem, propter novam, & diversam animam, tamen negari non potest, quin remanserit vera caro, & corpus patris.
20 Adducitur praecipuum motivum l. 2. titulo 15. partita 2. in versiculo; è aun mandaron que si el fiijo mayor.
21 Text. in authent. de haeredibus ab intestato, §. reliquum, in versiculo, hujusmodi vero privilegium, pro opinione relata supra, n. 7. & probata n. seqq. optimè, ac vere ponderatus.
22 Fundamenta omnia, quae communiter expendi solent contra sententiam probatam supra ex n. 7. cessare omnino ex rationibus adductis numeris praeced. Item ex his, quae hoc n. & duobus seqq. adnotantur.
23 Interpretatio fieri non debet contra id, quod verisimile est, aut magis communiter praecatur.
24 Proximitatem in successione Majoratus, respectu ultimi possessoris considerandam esse, ex veriori, & recepta magis sententia.
25 Majoratus institutor, etsi ex verbis, & facultate l. 40. Tauri, vocare possit eos, qui revera proximiores sunt, & representationem excludere; id tamen fecisse credendum non est, ex eo dumtaxat, quod dixerit se proximiores vocare, ne uno dumtaxat verbo, omnia jura representationis, & legum hujus Regni dispositiones evertisse dicatur, nec se cum de Joan. del Castillo Quotid. Controv. Juris Tom. 11,

- cisione ipsarum legum conformare voluisse.
26 Expressio eorum, quae tacite insunt ex natura ipsius rei de qua agitur, nihil debet operari, neque immutare naturam illius rei, praesertim cum verba expressa sint eo modo, quo inerant.
27 Representationem in successione Majoratus exclusam non censeri ex vocatione proximiorum, inevitabiliter deduci ex l. 2. titulo 15. partita 2. §. leg. 40. Tauri, inducendo eas leges prout hoc n. adnotatur.
28 Ad excludendam representationem, utrum necessaria sit expressa dispositio, vel sufficiat tacita ex conjecturis deducta, per totum n. ubi Did. Covar. Ludovic. Molinae & aliorum resolutiones probantur, atque ex illis evidens, & conclusens ratio deducitur pro sententia, quae defenditur supra, ex n. 7. cum sequent.
29 Voluntas incerta non attenditur, ut recedatur ab eo quod est certum.
30 L. si libertus praeterito, §. 1. ff. de bonis libertorum, expenditur, fortius quam adhuc inducitur, & Ludovici Molinae solutionem defendi posse ostenditur, prout hoc n. adnotatur, & vide infra, n. 35. & seq. ubi nova traditur, & vera ejusdem legis interpretatio.
31 Lege 12. tabularum, in successione avi ab intestato, nepotem in locum patris praenotui succedere, atque representando eum, cum patruo simul ad successione avi vocari.
32 Idque in successione ascendentium tantum admissum fuisse; nam a nati transversales secundum gradus praerogativam vocabantur.
33 Nec filius representabat gradum patris sui praedecessoris.
34 Justinianus vero in transversalibus primi gradus hoc emendavit, statuitque, in successione fratris defuncti admittendos simul cum patruo, hoc est cum fratre, alterius fratris filios superstitis, sed extra filios fratrum, representationi locum non esse.
35 L. si libertus praeterito, §. 1. ff. de bonis libertorum, verus, & proprius intellectus adducitur.
36 Rolandi traditio in proposito d. l. si libertus praeterito, §. 1. ff. de bonis libertorum, novè consultatur per Authorem.
37 Jafonis, & Riminaldi solutiones, in eodem proposito rejiciuntur.

PRO hujus Capituli expedita, atque absoluta explanatione, constituendum erit in primis, olim inter antiquos Juris Scriptores ingentem fuisse, ancipitem, & ferè inextricabilem controversiam super causa nepotis & patris, quoad inducendum, vel impediendum effectum representationis in fideicommissis, & majoratibus: Tamen nepotis causam adversus patrum, ferè apud omnes nationes & gentes, quoad Majoratus successione potiore fuisse, ut scribitur post alios Covar. praedictarum quest. cap. 38. n. 6. Molina. de Hispanorum primogeniis, lib. 3. cap. 6. n. 2. & magis veram, & communem sententiam profitentur innumeris, qui hac de re tractarunt latissime, ac etiam utriusque partis rationes, aut fundamenta congeserunt in unum Rodericus Suarez, Tiraquellus, Gualdenis, Didacus del Castillo, Antonius Gomezius, Antonius Gabriel, Burgos de Paz, Covar. Molina, Joannes Gutierrez, & Velasquez de Avendanno, quos refert novissime Hieronymus de Cevallos praedictarum communium, quest. 197. per totam, fol. 285. Bellon. Decianus, Burlatus, Menchaca, & alii, quos adducit Grassus §. fideicommissum, quest. 11. in principio. Jacobus Mandellus de Alba in consilio 60. lib. 1. Hieronymus Gabriel in cons. 107. ex num. 5. lib. 1. Cephalus in cons. 692. à n. 10. & in cons. 694. à n. 3. lib. 5. Alexand. Trentacinq. de substitut. parte 4. c. 7. ex n. 57. cum sequent. optimè Joseph de Rufficis in cons. 2. impresso post tract. an. & quando liberi, per totum. Mantica de conjecturis ultimarum voluntatum, lib. 8. tit. 10. num. 9. fol. 342.

